

med den borgerlige Ægteforening at gøre — Magistrater og Retsbetjente — og har derfor ogsaa saa vidt muligt ladet det blive derved, men paa den anden Side maa man med Forslagsstillerne erkende, at de lange Afstande, der endnu paa mange Steder i Landet ere til Retsbetjentene, kræve, at Bøfolkningen ikke overalt vises hen til dem i disse Anliggender, naar det slaas fast, at *alle* skulle den Vej. I de Kommuner, hvor der ikke er et Retsbetjentkontor, har man derfor foreslaaet, at det overlades Kommunalbestyrelsen at beskikke en særlig Ægteskabsforstander — Mand eller Kvinde — til dette Hverv. For det Tilfælde, som dog formentligt sjældent vil indtræffe, at ingen frivillig vil paatage sig dette Hædershverv, have vi ment at maatte gøre det til et borgerligt Ombud.

Et andet Spørgsmaal af Betydning er det, hvilken Form Ægteskabsforstanderen skal iagttage ved Ægteforeningen. Der har her været en Del Stemning i Udvalget for at følge den tyske Lov deri, at Formen bliver saa simpel som mulig, og at al Højtidelighed bortfalder, se Forslaget under Nr. 38, men Flertallet har alligevel sluttet sig til Lovforslagets Bestemmelse (§ 9) i Erkendelsen af, at der for deres Skyld, som nøjes med den borgerlige Vielse, dog bør være nogen Højtidelighed forbunden dermed, og at man desuden nødvendig skal give slip paa den nu brugelige Formulær, der synes særdeles god og passende.

Endvidere er der Spørgsmaalet om den *kirkelige Vielse* (§ 13). Flertallet — noget anderledes sammensat end foran nævnt — har her kunnet mødes med Forslagsstillerne i Bestemmelsen om, at det stilles frit for Folkekirkens Præster, om de ville kirkelig indvie et Ægteskab eller ej, uden Pligt til at give Grund for deres Vægring, og uden at denne kan omstødes af deres overordnede. Kun derved løses til fulde Spørgsmaalet om Præstens Stilling over for Vielse af fraskilte o. l. Samtidig foreslaar man (under Nr. 45) at opheve Frdng. 30te April 1824 § 14 og dermed alt Sognebaand med Hensyn til kirkelig Vielse. Derved afskæres i saa vidt Udstrækning som muligt Frygten for, at Parterne skulde komme til at „gaa Tiggergang“ for at faa kirkelig Vielse.

Flertallet har fundet det billigt, ligesom i sin Tid ved Loven om Sognebaandsløsning, at de Præster og Lærere, der allerede ere i Embede, ikke rammes af Lovforslagets Regel om, at der ikke maa kræves Betaling for kirkelig Vielse (se Nr. 45). — Endelig har man ogsaa kunnet tiltræde et Forslag (Nr. 46, 2det Stykke) om, at Paabudet om gejstlig Mægling ved Skilsmisser bortfalder. Den vilde jo nemlig — som paatvungen Foranstaltning — være ganske utilraadelig over for dem, der kun havde ladet sig borgerligt vie, jfr. Bestemmelsen i Lov 13de April 1851, § 12, og de, der vare kirkeligt viede, vilde alligevel saare let kunne slippe for den ved at fortie deres kirkelige Vielse. — At man foreslaar at opheve